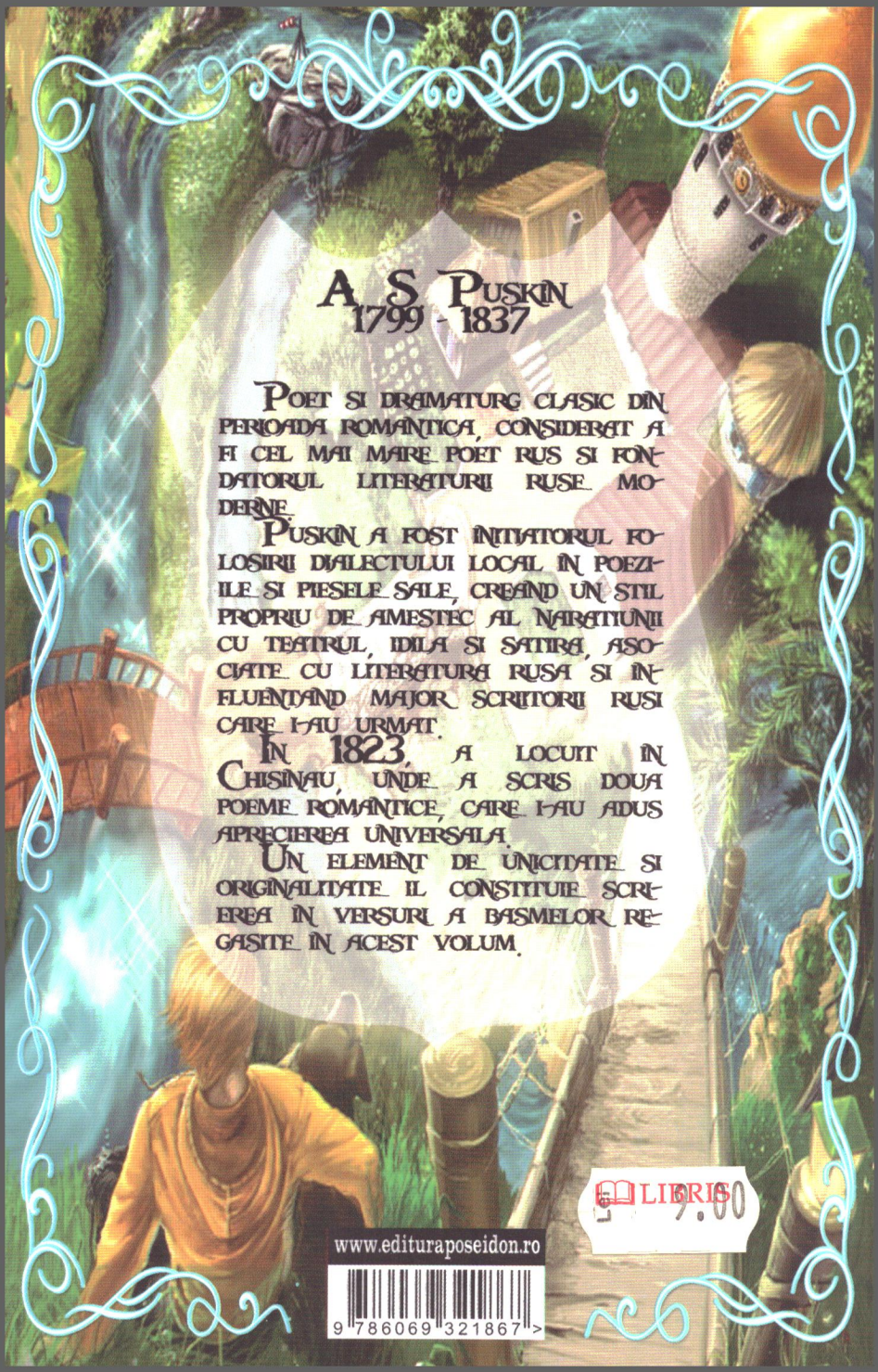

A. S. Puskin
1799 - 1837

Poet si dramaturg clasic din perioada romantica, considerat a fi cel mai mare poet rus si fondatorul literaturii ruse moderne.

Puskin a fost initiatorul folosirii dialectului local in poeziile si piesele sale, creand un stil propriu de amestec al naratiunii cu teatrul, idila si satira, asociate cu literatura rusa si influentand major scriitorii rusi care i-au urmat.

In 1823, a locuit in Chisinau, unde a scris doua poeme romantice, care i-au adus aprecierea universala.

Un element de unicitate si originalitate il constituie scrierea in versuri a basmelor regasite in acest volum.

LIBRIS
7.00

www.edituraposeidon.ro

9 786069 321867

A.S. PUŞKIN

Basme

Editura Poseidon

Povestea cu popa și argatul său Balda

Odat' un popă tehui
Nătărău de felul lui,
Colindând de dimineaţă
La tarabele din piaţă,
Dă cu ochii de Balda
Ce pe-acolo tândălea.
"Părinţele, cu ce zor
Te bălăngăi prin obor?"
I-a răspuns popa de dat':
"Am nevoie de-un argat,
Plugar şi meşteşugar,
Şi bucătar, şi grăjdar.
Sunt mereu în căutare
Nevrând să-i dau leafă mare".
Şi-a răspuns Balda: "Ei bine
M-ai găsit taman pe mine.
Priceput cu hărnicie
Te-oi sluji fără simbrie.
Chiar de-acu, poţi să încerci;
Ca tain dacă-mi dai terci,
Doar atât cer de la tine:
Împlinind anul cu bine,

Să am drept, precum îmi place,
Să-ţi pâcnesc trei bobârnace".
Popa, pe gânduri căzu,
Scărpinându-şi, creştetul,
Socotind – Nu-i tot un drac
Bobârnac şi bobârnac.
Cum zic ruşii: "Ce poţi şti?"
Şi-a zis popa: "Cum o fi!"
"Dovedeşte-te sprinţar,
Ne-mpăcăm, să n-ai habar!"
Şi la popă – din cea zi
Trăi Balda – cum trăi...
Că-n şură dormea,
Cât patru-mbuca,
Da' ca şapte lucra,
Şi nu pridídea.
De cu zori, tot într-o fugă,
Mulge, înhamă, înjugă.
Repede-ncinge cuptorul,
Cât clipeşti – ară ogorul.
Coace oul şi-l dezghioacă,
Gătind masa într-o joacă.
Preoteasa când privea,
Lauda nu contenea,
Fata popii nu-l slăbea
Parcă din ochi îl sorbea,
Prâslea casei tot aşa
Din "tătică" nu-l scotea.
Drag la toţi, fără deochi
Numai popii – sare-n ochi!

Că nu stă vremea pe loc
Ci se-apropie de soroc.
Şi cu cât vremea trecea
La grije popa intra
Nu mai bea, nu mai mânca
Nopţile se perpelea
Ţeasta parcă-i pârâia.
Încât teama-l îmboldeşte,
Preotesii-i spovedeşte
Păsul lui nenorocit:
"Uite-aşa ne-am învoit!"

Mintea la muieri se ştie
Ageră-i la viclenie.
Preoteasa-i spune asta:
"Ca să izgonim năpasta,
Cere-i – ce nu poate face
Şi atunci te lasă-n pace!
Dă-i poruncă să-mplinească
O treabă năzdrăvănească,
Neîndeplinind-o-ndată,
Ai să scapi – faţă curată
Şi te descotoroseşti
Fără să-i mai datoreşti".
Sfatul cum îl auzea
Popii inima-i creştea
Spre Balda semeţ privea
Strigându-i: "Ia vino-ncoa',
Şi ascultă cu credinţă
Cele ce-s de trebuinţă.
Eu, cu dracii-s învoit
Să-mi plătească bir căznit
Pân' ce sufletul mi-oi da.
Câşti mai bun, nu s-ar putea!
Însă – uite – de trei ani
Dracii-mi datorează bani.
Cum înfuleci ce şti, faci –
Să-mi scoţi de la draci pitaci!"

Balda n-apucă să-mbuce,
Spre liman că se şi duce,

Şi cu-o funie răsucită,
Bate-n unda cătrănită,
Până ce s-a fost ivit
Din adânc – moş drac coclit:
"Ce-ţi căşună, ce-ai de gând?"
"Ia, bat apa – până când
Toată am s-o încreţesc,
Neam spurcat să-l urgisesc!"
S-a mâhnit dracul bătrân
Văzându-l aşa hapsân.
"Dar, de ce ne ponoseşti?"
"Cum de ce? Când nu plăteşti!
Gâfâind, limba de-un cot,
Leoarcă, înspumat pe bot,
Drăcuşorul se întoarce,
Cu lăbuţa coada-şi stoarce,
Dar gândeşte-n sinea lui:
"Alt fugar ca mine nu-i!"
Când acolo ce să vază
Nu vru ochilor să crează:
Sta Balda cu traista goală
Cu un iepure în poală
Mângâindu-l drăgăstos:
"Frăţioare, cum te-am scos
Tu pe drum nu zăbovişi
Cu odihna în măcriş!"
Nichipercea de ruşine
Coada pe buric îşi ţine
Fiert, cu nasu'n jos plouat
Zice: "Aduc purcoiu-ndat"

Bâldâbâc – zgaibele-n sus
Pân' la Scaraoţchi dus,
Purtând vestea de ispas:
"E prăpăd. Am fost rămas!"
Auzind aceste-orânduri
Tartorul s-a luat de gânduri.

În răstimp Balda, colea,
Din frânghie plescăia
Marea-ntreagă clăbucea.
"Ho mujice, binişor,
Strigă iar, bietul drăcşor,
Una să mai dovedeşti
Birul să-ţi agoniseşti!
Din noi doi, acela care
Zvârle mai la depărtare
Toiegelul ghintuit
De moşicu moştenit.
Hei – acela aibă parte
De bănet pe mai departe!
Au te temi de-aşa scofală?
Ce aştepţi?" – "Asta e fală?"
Ia, pândesc, sus în tărie
Nouraş de-argint să vie
Ca pe loc ochind în el,
Să-i fac dar ăst toiegel
Iar pe urmă, neam spurcat
Să vă iau la scărmănat".
"Ho! Nu te grăbi, mujice,
Să văd tartorul ce zice!"
A grăit împieliţatul.

Aşteptând pe necuratul
Prefăcând că se mânie,
Balda – trage din frânghie
Drăcuind cât răsuceşte.
"Hait! – întorsul glăsuieşte:
Stâmpără-te – măi Balda,
Că pescheşul ţi-l vom da
Una de-om mai încerca".
"Ba, îi spune-atunci Balda,
Fie-acuma rândul meu,
Să-ţi cer rămăşag mai greu!